

δὲ τούτου τὸ πνεῦμα τοῦ ἦτο ἀποκλειστικῶς προσηλωμένον εἰς τὴν γυναῖκα, τὴν ὁποίαν μετὰ τοσαῦτα ἐμπόδια καὶ τοσαύτην ἀντίστασιν κατάρθωσε νὰ κερδίῃ, οὕτως ὥστε τὰ συμφέροντα τοῦ τέκνου ἐλάχιστα ἤδη ἀπασχολοῦν τὰς σκέψεις του.

Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ ταξιδίου τῶν γάμων, ὅπερ διήρκεσεν ἐπὶ ἕξ καὶ ἐπέκεινα μηνῶν, ἡ μικρὰ Καρμελίτα ἔμεινε ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν καὶ περιθαλψιν τῆς οικογενείας Σλείβεν, ὅτε δὲ ἐπὶ τέλους ὁ Καϊὺ καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ ἐγκατεστάθησαν ἐν Δονδίνῳ, ἐθεώρησαν ἀμφότεροι καλόν, νὰ ἀφήσωσιν ἀκόμη ἐπὶ τινα χρόνον τὸ κοράσιον ἐν Ἀμβούργῳ, ἵνα μὴ διακοπῇ ἡ αὐτόθι ἀρξαμένη ἐκπαίδευσίς αὐτοῦ.

Πρὸς τὴν ἀπόφασιν ταύτην παρεκινήθη ὁ Καϊὺ κυρίως ὑπὸ τῆς Κλεμεντίας Ἰουλίας. Οἱ λόγοι τῆς ἦσαν τοσοῦτο πειστικοὶ καὶ ὁ Καϊὺ εἶχε συνειθίσαι κατ' ἀρχὰς τόσοον πολὺ εἰς τὸ νὰ πείθεται ὑπ' αὐτῆς, ὥστε οὐδόλως ἐπήρχετο εἰς τὸν νοῦν του ἡ ἰδέα ὅτι τὸ θυγάτριόν του παραμελεῖται τοιοῦτοτρόπως καὶ ἀποξενοῦται. Ἐπὶ δὲ μείζων ἐγένετο ἡ εὐπειθεῖα καὶ ὑποταγὴ τοῦ Καϊὺ εἰς τοὺς λόγους τῆς συζύγου του, ἀφ' οὗ αὕτη ἐγέννησεν αὐτῷ υἱόν.

Ἀλλ' ὅτε, ἕξ μηνῶν μετὰ τὸ γεγονός τοῦτο, οἱ δύο σύζυγοι ἀφίκοντο εἰς Ἀμβούργον πρὸς ἐπίσκεψιν, τὰ πράγματα ἤρχισαν κἀπὺ νὰ μεταβάλλωνται. Τότε δηλαδὴ ὁ Καϊὺ κατὰ πρώτην φοράν ἐνόησε καὶ ἡσθάνθη τὴν ἀποξένωσιν, ἣτις εἶχε συντελεσθῇ μετὰ αὐτοῦ καὶ τοῦ θυγατρίου του, ἤρχισε δὲ μάλιστα νὰ μέμφεται ἑαυτὸν διότι εἶχεν ἐνδόξῳ εἰς τοὺς λόγους τῆς συζύγου του καὶ διότι δὲν εἶχε σκεφθῇ πρότερον τὸν ἀφύσικον τοῦτον χωρισμὸν ἀπὸ τῆς ἀγαπητῆς του Καρμελίτας.

Ἀλλὰ πάντα ταῦτα ἦσαν μᾶλλον στιγμιαῖα καὶ παροδικὰ ἐντυπώσεις ἢ σοβαρὰ καὶ στερεὰ ἀποφάσεις προκαλοῦσαι σκέψεις. Ἡ Κλεμεντία Ἰουλία ἀπεδείκνυν αὐτῷ διὰ πειστικῶν λόγων, ὅτι ἡ ἐν Ἀμβούργῳ διαμονὴ τοῦ κορασίου ἦτο μέτρον ἐπιβαλλόμενον ὑπὸ τοῦ λογικοῦ, ἐνῷ αὐτὸς ἤθελε ν' ἀκολουθῇ τὰς ὁρμὰς τῆς καρδίας του· ὅτι τὸ κοράσιον, τὸ ὁποῖον ἕως τῶρα μόνον ἀγγλικά ἤξευρε νὰ ὁμιλῇ, ὤφειλε νὰ μάθῃ καὶ τὴν γερμανικὴν, ἀφοῦ βραδύτερον ἔμελλον νὰ ἐγκατασταθῶσιν ἐν Δρόννιγχαφ· ὅτι τὰ ἀποτελέσματα τῆς ὑπερβολικῆς στοργῆς καὶ ἐπικλείας ἐκ μέρους τοῦ καθίσταντο ἤδη φανερά καὶ αἰσθητὰ ἐν τῷ χαρακτῆρι καὶ τοῖς τρόποις τοῦ κορασίου· ὅτι ἡ ἀγωγή, τὴν ὁποίαν λαμβάνει τῶρα ἡ Καρμελίτα ἐν Ἀμβούργῳ, εἶνε μέγα εὐτύχημα· καὶ ὅτι ἐπὶ τέλους καὶ ὑπὸ ὕγιειν ἔποιν εἶνε καλῆτερα ἢ ἐν Ἀμβούργῳ διαμονὴ τοῦ κορασίου, ἢ ἐν τῇ ὁμιχλώδει καὶ πληρεὶ βλαβερῶν ἀτμῶν καὶ καπνῶν πόλει τοῦ Δονδίνου.

Ἡ δὲ βαρὺτης τῶν λόγων τῆς τούτων ἐνισχύετο ἔτι μᾶλλον ἀφ' ἐνὸς μὲν διὰ τῆς μεγάλης ἀγάπης, ἣν ἐδείκνυν πρὸς τὴν μικρὰν Καρμελίταν πάντα τὰ μέλη τῆς οικογενείας Σλείβεν, ἀφ' ἑτέρου δὲ καὶ διὰ λόγων τοῦ συμφέροντος τῆς οικογενείας ταύτης. Ὁ Καϊὺ δηλαδὴ ἐπλήρωνε σημαντικὸν ποσὸν εἰς τοὺς Σλείβεν πρὸς συντήρησιν τῆς Καρμελίτας, καὶ δὲν ἐπεθύμει νὰ στερήσῃ αὐτοὺς τοῦ βοηθήματος τούτου.

Ἀλλ' ὅτι πρὸ παντὸς ἄλλου καθήσυχάζεν αὐτὸν ἦτο ἡ ἀγάπη

καὶ τρυφερότης, μετ' ἧς ἐφέρετο πρὸς τὴν Καρμελίταν ἡ Μερτσέδες, ἣτις ἐν τῷ μεταξὺ χρόνῳ εἶχε λάβῃ μεγάλην σωματικὴν καὶ πνευματικὴν ἀνάπτυξιν. Ἡ Μερτσέδες ἐφαίνετο οὕσα ἀληθῶς δευτέρα μήτηρ διὰ τὸ κοράσιον. Ἦτο δὲ πράγματι συγκινητικὸν νὰ βλέπῃ τις μὲ πόσῃ στοργῇ καὶ τρυφερότητι τὸ κοράσιον ἦτο ἀφαισώμενον εἰς τὴν ἀδελφὴν τῆς Κλεμεντίας Ἰουλίας.

Κατὰ τινα νύκτα, μετὰ σφοδρὰν τινα σκηνήν, εἰς ἣν ἡ πεισματώδης συμπεριφορὰ τῆς Καρμελίτας εἶχε δώσῃ ἀφορμὴν, ἀφυπνίσθη ὁ Καϊὺ καὶ ἔκειτο ἐπὶ μακρὸν αὐπνος ἐν τῇ κλίνῃ. Ἀνεκφραστὸν τι αἰσθημα μεταμελείας ἐκυρίευσεν αἰφνης τὴν καρδίαν του. Ἐσπυλοῦντο τὸ θυγάτριόν του καὶ ἡ ἐξαφθεῖσα φαντασία του παρίστα αὐτῷ πάντα τὰ γενόμενα ὑπὸ τὰ σκοτεινότητά χρώματα. Ἐβλεπε τὴν Μερτσέδες μὲ τοὺς γλυκοὺς καὶ ἡπιοὺς τρόπους τῆς καὶ παρέβαλλε τὴν πραότητα αὐτῆς πρὸς τὴν αὐστηρότητα καὶ δριμύτητα τῆς Κλεμεντίας Ἰουλίας.

Ἡ Κλεμεντία Ἰουλία ἡσθάνετο κάλλιστα, τί συνέβαιναν ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ Καϊὺ, καὶ πρὸς στιγμὴν ἠγωνίζετο πρὸς ἑαυτὴν τίμιον ἀγῶνα. Ἀλλ' ἡ φιλαυτία τῆς καὶ ἡ πρὸς τὸ κοράσιον ἀντιπάθεια τῆς ἦσαν ἰσχυρότεροι παντὸς ἄλλου αἰσθήματος ἐν αὐτῇ.

Ἐπειδὴ ὅμως ἡγάπα τὸν Καϊὺ κατὰ τὸν ἰδιόρρυθμόν τρόπον τῆς προσέτι δὲ καὶ ἡ φρόνησις ἐπέβαλλεν αὐτῇ θυσίας τινὰς ἀντὶ τῶν θυσιῶν ἃς ὁ Καϊὺ ὕψιστον χάριν αὐτῆς, ἤρχισε νὰ δεικνύῃ εἰς τὸν σύζυγόν τῆς περισσοτέραν τοῦ συνήθους ἀγάπην καὶ τρυφερότητα καὶ νὰ συγκατατίθεται προθυμότερον εἰς ἀπαιτήσεις, πρὸς τὰς ὁποίας ἄλλως συνείδησις ν' ἀντιτάσῃ ἐπιμονὸν ἀντίστασιν.

Ἄλλως, συνηθάνετο κάλλιστα τὴν μεγάλην ἐπιρροὴν καὶ ἰσχὺν ἣν ἐξήσκει ἐπὶ τοῦ ἀνδρός τῆς. Ἐγνώριζεν ἕκ πείρας, ὅτι ἐκ παντὸς οἰουδήποτε ἀγῶνος αὐτὴ πάντοτε ἐξήρχετο νικητρία, ἐν ἀνάγκῃ δὲ μετεχειρίζετο τὸ μαγικὸν ἐκεῖνο μέσον, τὸ ὁποῖον οὐδέποτε ἀποτυχάνει, ἐφαρμοζόμενον εἰς ἄνδρας, οἵτινες ὅχι μόνον ἀγαπᾶσι τὰς συζύγους τῶν ἀλλὰ κατ' ὅλην τὴν ζωὴν εἶναι ἠναγκασμένοι νὰ ἀγωνίζωνται ὅπως ἀποκτήσωσι τὴν ἀγάπην τῶν: Ἐκάκιων, ἔμενε χολιασμένη καὶ βωβὴ ἐπὶ ὀλοκλήρους ἡμέρας καὶ τοιοῦτοτρόπως ἠρέδιζε καὶ ἠνάγκαζεν αὐτόν, νὰ μεταχειρισθῇ πᾶν δυνατὸν μέσον πρὸς συμφιλίωσιν.

Ὅταν παρουσιάζετο ἐνώπιόν του μὲ τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ ἐπιβλητικὸν ἀνάστημά τῆς, μὲ τὰ νωπὰ, εὐχρῶα καὶ ὑγιή χρώματά τῆς, μὲ τὰ εὐτραφεῖ μέλη καὶ μὲ τὰς κανονικότητας, θελκτικὰς καὶ μαγευτικὰς γραμμὰς τῶν φρυδιῶν χαρακτηριστικῶν τῆς, ὅταν ἐγέλα ἢ ὅταν παρεθέρπει αὐτόν μὲ τὴν ἰδιόρρυθμόν, γοητευτικὴν ἔκφρασιν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς, τότε ὁ ἄλλως νηφάλιος καὶ ἐνεργητικὸς ἀνὴρ ἐγίνετο σχεδὸν ὡς ταπεινὸς ὑπέρβτης καὶ δὲν ὕψοιο πλέον, ὡς πρότερον, ὑπεράνω ἐκείνης, ἀλλὰ τούναντιον ἐκείνῃ ὑπεράνω αὐτοῦ.

Εἶνε ὅμως ἀληθὲς ὅτι ἡ σχέσις αὕτη οὐσιωδῶς εἶχεν ἤδη μεταβληθῇ ἀπὸ τῆς ἐν Δρόννιγχαφ διαμονῆς τῶν. Τὸ πάθος εἶχεν ὑποχωρήσῃ εἰς ἡμερώτερα αἰσθήματα καὶ ἡ ἀρχικὴ φύσις τοῦ Καϊὺ ἀνέλαβε πάλιν τὰ δικαιώματά τῆς. Ἦδη εἶχον λάβῃ χώραν μεταξὺ τῶν συζύγων πολλὰ σφοδρὰ καὶ ταραχώδεις σκηναί.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ.

1. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΖΟΛΑ, μετὰ βιογραφίας (ἐν σελ. 97).
2. ΘΥΣΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑΝ. Κατὰ τὴν ἐλαιογραφίαν τοῦ L. Bazzani (ἐν σελ. 101).

Ἡ θεὰ Minerva, ἣτις παρὰ Ῥωμαίοις ἀντεστοίχει πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν τῶν Ἑλλήνων, ἡ θεὰ τῆς δημιουργικῆς ἐφευρετικότητος, ἡ προστάτις τῶν τεχνῶν καὶ τῶν ἐπιτηδευμάτων καὶ ἰδίᾳ τῆς κλωστικῆς καὶ ὕφαντικῆς τέχνης τῶν γυναικῶν, ἀπῆλθεν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ῥώμῃ πολλῆς λατρείας παρ' ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Μίαν ἐκ τούτων παριστᾷ καὶ ἡ ἡμετέρα εἰκὼν, νεάνιδα περικαλλῆ προσφέρουσαν εἰς τὴν θεὰν ἀνθὴ καὶ καρπούς. Ἐν τῷ ἐστερμένῳ σηκῷ ἐξέχει τὸ ἄγαλμα τῆς θεᾶς φερούσης ἐπὶ κεφαλῇ τὴν περικεφαλαίαν ὅπως ἡ Παλλὰς Ἀθήνη, μετ' ἧς οἱ Ῥωμαῖοι βραδύτερον συνεταύτισαν αὐτήν. Ἡ ἐστερμένη καὶ λευκὴν στολὴν περιβεβλημένη ἱέρεια ἐπιθέτει λίβανον ἐπὶ τῶν ἀνδράκων τῆς ἐσχαρίδος, ἐξ ἧς ἀναπέμπονται εὐώδη νέφη καπνοῦ. Διεσπαρμένα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους διακρίνομεν ἀνθὴ, τὰ ὅποια ἐσκόρπισαν

ἄλλαι γυναῖκες, πρὸ μικροῦ προσενεγκοῦσαι τῇ θεᾷ τὸν φόρον τῆς λατρείας τῶν.

3. ΚΙΒΑΝΗΛΟΠΟΙΟΙ. Εἰκὼν κατὰ τὴν ἐλαιογραφίαν τοῦ Otto Blumh (ἐν σελ. 105).

Λίαν ἐπιτυχῶς κατάρθωσεν ὁ καλλιτέχνης νὰ παραστήσῃ τὰς κακούργους φυσιογνωμίας τῶν παραχαράκτων. Θράσος, φόβος, ταραχὴ καὶ φρίκη ἐκφράζονται εἰς τὰ διάφορα πρόσωπα ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τοῦ προσεγγίζοντος κινδύνου, ὃν ἀναγγέλλει ἡ φρουροῦσα νεάνις, θυγάτηρ ἱσῶς ἐνὸς τῶν κακούργων. Εἶχον ἤδη κατασκευασθῇ μέγαν ἀριθμὸν κιβήλων νομισμάτων, ἐν κιβώτιον πλήρες, καὶ ἐξηκολούθουν τὴν ἐργασίαν τῶν, ὅτε αἰφνης ἡ νεαρὰ φρουρὸς τῶν κατέρχεται δρομαία τὴν λιθίνην κλίμακα τοῦ ὑπογείου θόλου, μὲ ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ φόβου καὶ τρόμου ἐν τῷ προσώπῳ καὶ τῇ στάσει τῆς, καὶ ἀναγγέλλει ψιθυρίζουσα τὴν προσπέλασιν τῆς ἀστυνομίας: «Ἐρχονται, ἔρχονται κλητῆρες!»